

BINNENLANDSE VEILIGHEIDSDIENST

MAANDOVERZICHT

No. 12-195 0

121

B I N N E N L A N D S E V E I L I G H E I D S D I E N S T

Maandoverzicht No. 12 - 1950

VERTROUWELIJK

INHOUD

I	Communisme Internationaal	blz. 1
II	Activiteit van de CPN en haar Hulporganisaties	" 7
III	Andere Groeperingen	" 16
IV	Indonesië	" 18
V	Overzicht der stakingen	" 21
	4 Bijlagen.	

INDEX a.

Communistische strafmaatregelen in Oost-Duitsland tegen het voeren van oorlogspropaganda.	blz.	1
De quasi neutraliteit van de Nederlandse Vredesraad.	"	1
Het Communistisch Informatiebureau (Kominform) eist een volslagen moreel en politiek isolement van zgn. individuele pleitbezorgers van een nieuwe oorlog.	"	2
De protesten van de communisten in Nederland tegen het bezoek van generaal Eisenhower.	"	2
De Nederlandse Vredesraad stelt voor breed opgezette handtekeningen-campagnes te organiseren tegen iedere vorm van herbewapening van Duitsland.	"	2
Gerben Wagenaar, de voorzitter van de C.P.N., zond generaal Eisenhower uit protest een hem toegekende Amerikaanse onderscheiding terug.	"	3
De Waarheid over "bewogen demonstraties" in Amsterdam en Den Haag in verband met het bezoek van de Atlantische opperbevelhebber aan Nederland.	"	3
Protestvergadering van "Verenigd Verzet 1940-1945" tegen de besluiten van de ministersconferentie te Brussel.	"	3
De Vredescomité's als voor de communisten belangrijk tactisch middel ter verwezenlijking van hun politieke plannen.	"	4
De herleeft activiteit der communisten tegen de Amerikaanse wapenleveranties aan Europa; pamfletten van de Algemene Bond van Transportarbeiders terzake.	"	4
	en "	5
De voorlichting van de C.P.N. bepaalt zich voorshands tot het kweken van een strijdlustige stemming in Nederland.	"	5
Uitvoerige uiteenzetting van de betekenis en de taken der communistische pers in een publicatie van het Kominform.	"	5
	en "	6
De C.P.N.-leiding over de noodzaak van verdediging van de eigen pers teneinde nieuwe contacten met de massa te leggen.	"	6

INDEX b.

Gemeenschappelijke oproep van Franse en Duitse communistische jeugdbonden ter vorming van een gemeenschappelijk vredesfront tegen verlengde militaire diensttijd in Frankrijk en herbewapening van West-Duitsland en voor verwezenlijking van de besluiten van het Tweede Wereldvredecongres.	blz.	6
	en "	7
Aankondiging van een Nederlandse vertaling van de Kominformkrant.	"	7
Oproep van het Dagelijks Bestuur der C.P.N. tegen de te Brussel in het kader van de Atlantische verdediging genomen besluiten.	"	7
Nieuwe communistische campagne ter inwilliging van materiële eisen.	"	8
Waarschuwingen met uitvoerig illustratie-materiaal tegen het vermeende fascisme der Amerikanen in De Waarheid gepubliceerd; herinnering verlevendigd aan het Duitse oorlogs- en bezettingswee in Nederland.	"	8
Bijeenkomst van de Algemene Raad van de E.V.C.; tweeërlei communistische taak.	"	9
De aanstaande herdenking van de Amsterdamse Februari-staking 1941; steeds meer in de politieke sfeer van de C.P.N..	"	9
Berend Blokzijl, landelijk voorzitter van de E.V.C., neemt stelling tegen stakingsmoeheid van de Nederlandse arbeiders; oproep aan het E.V.C.-kader om de massa in beweging te brengen.	"	10
Het C.P.N.-vlugschrift "Waar communisten regeren - Wat deden de rode wethouders van Finsterwolde?" vordert internationaal verweer der communisten tegen de "internationale reactie".	"	10
Opvallende herleving van de vroegere actie der E.V.C. om te komen tot een nauwe samenwerking met het N.V.V., thans noodgedwongen met voorbijgaan van de leiders van het laatstgenoemde verbond.	"	11
De door de E.V.C. ingeleide actie voor een derde loonronde.	"	11
	en "	12
Artikelen van Berend Blokzijl in "Werkend Nederland" over de toekomstige stakingstactiek.	"	12

INDEXc.

De E.V.C.-leiding bepleit het indienen van eenheidslijsten bij bedrijfskernverkiezingen; artikel van Bertus Brandsen, algemeen secretaris van de E.V.C., over dit onderwerp.	blz.	13
	en "	14
De getalsterkte der E.V.C.; officiële en werkelijke stand van zaken.	"	14
Mutatie in de E.V.C.-bedrijfsbonden en organen.	"	14
	en "	15
Maandblad "E.V.C.-Gids" aanzienlijk in prijs verlaagd met het doel de verspreiding te verruimen.	"	15
Het tweede congres van de O.P.S.J. te Amsterdam gehouden.	"	15
Herdenking door de C.P.N. van Stalins 71ste verjaardag; artikel van Paul de Groot.	"	16
Actie ter vrijlating van de tot langdurige gevangenisstraf veroordeelde communist Piet van Staveren.	"	16
"De Tribune" en het buitenlands politieke inzicht van het I.S. der IVE Internationale.	"	16
	en "	17
Het overlijden van de anarchistische voorman Gerhard Rijnders; commentaar in "Socialisme van Onder Op!".	"	17
	en "	18
Reorganisatie van de redactie van het weekblad "De Vlam".	"	18
Onduidelijke houding van de communistenleiders in Nederland ten aanzien van het vraagstuk Nieuw Guinea.	"	18
Beschouwingen in De Waarheid over de activiteiten van de "Partai Komunis Indonesia" (P.K.I.) en de communistische vakbeweging.	"	19
Critiek van C.P.N. en P.K.I. op de Indonesische regering volgt één lijn.	"	19
Communistisch vredesactie onder Indonesiërs in Nederland; de rol van de P.I. te dezen.	"	19
Het nieuwe program van de Chinese vereniging "Chung San Hui" te Amsterdam.	"	20.

Het lijkt een gemeenplaats, wanneer de Kominformkrant van 1 December j.l. nogmaals vaststelt, dat de verdediging van de vrede thans de belangrijkste taak is in het leven van alle volkeren. Voor de communistische partijgangers moet zo'n uitspraak alleen reeds uit het oogpunt van discipline een diepere zin hebben.

Steeds weer accentueert Moskou de noodzaak van een aanhoudende vredescampagne onder de massa. Het oppert met grote vindingrijkheid nieuwe mogelijkheden voor het voeren van actie in deze richting. In overwegende mate bepaalt het vredesmotief de door het communisme ten overstaan van de massa te volgen tactiek.

De voor het Westen op zijn minst militair ongunstige wending van de oorlog in Korea verhoogt in toenemende mate het effect der communistische propaganda. Moskou blijft daarbij voorshands de lachende derde. De leiders van het Kremlin verkondigen onder het krijgsumroer in O. en Z.O.-Azië en bij een toenemende vrees der volkeren voor een derde wereldbrand, dat propaganda voor een nieuwe oorlog de ernstigste misdaad tegen de mensheid is. Op vergrijpen van dien aard stelde de communistische regering van Oost-Duitsland bij voorbaat de mogelijkheid van toepassing der doodstraf.

Onuitputtelijk lijkt het arsenaal van "argumenten" en meer tastbare wapenen, waarover het wereldcommunisme in de strijd om de macht beschikt. Moskou heeft zich propagandistisch verzekerd van een enorme voorsprong op zijn tegenstanders en op allen, die het er voor houdt. Als een dekmantel voor een sedert 1944/'45 steeds duidelijker waar te nemen expansiezucht wierpen de Stalinisten zich ten overstaan van de vrije en van de reeds in de greep van het communisme gebrachte volkeren op de strijd voor de wereldvrede. In het huidige tijdsgewricht is niet langer mis te verstaan, dat het hier gaat om een wel overwogen opzet van ingrijpende militaire, economische en politieke aard. Het Westen zou zichzelf misleiden indien het wilde volhouden, dat deze vredescampagne alleen een incidentele gebeurtenis in de Sowjet-politiek zou zijn.

In het niet volgen van de communistische vredescampagne tot in haar subtiele ontwikkelingen schuilt voor het Westen een nieuw gevaar, nl. onderschatting van de psychologische uitwerking der communistische vredesactie op bredere lagen der bevolking. Het communisme heeft ook te dezen vele pijlen op zijn boog. Het probeert zijn vredesacties zoveel doenlijk aan te passen aan de omstandigheden. Wanneer hier te lande de (communistiche) Nederlandse Vredesraad zich verzet tegen de herbewapening van (geheel) Duitsland - dus niet uitsluitend tegen de remilitarisatie van West-Duitsland - dan kan daarbij de bedoeling voorzitten het quasi neutrale karakter van dit college te handhaven. De communistische Eenheids Vak Centrale (E.V.C.) wekt op haar beurt alle arbeiders - inzonderheid de in het N.V.V. georganiseerde kameraden - op om gemeenschappelijk front te maken tegen de duurte en tegen het verminderen van de koopkracht der werkers. In beider actie zien de communisten een positieve bijdrage tot de strijd voor de vrede. In het laatste geval wordt het probleem economisch in stede van militair benaderd. Dit zijn slechts enkele facetten van het optreden der com-

munisten. Aan de leiders van partij en hulporganisaties en aan alle andere goedwillenden geeft het communisme het advies deze strijd voor de vrede op alle fronten met intelligentie te voeren. Het is een veel-omvattende taak, aan welke vervulling de partijfunctionarissen de meeste aandacht moeten blijven besteden.

Het Communistisch Informatiebureau (Kominform) noemt het belangwekkend "de individuele pleitbezorgers van een nieuwe oorlog" aan de kaak te stellen. Rondom hen dient een volslagen moreel en politiek isolement te worden geschapen. Het wordt beter geacht thans ingrijpende maatregelen te treffen tegen "individuele ontaarden" dan te betalen met de vernietiging van miljoenen mensenlevens. Op grond van deze zienswijze ging de communistische pers reeds geruime tijd terug op groter schaal over tot het verdacht maken en discrimineren van politieke en militaire leiders op nationaal en internationaal niveau. De meer en meer betoonde vijandschap van de C.P.N. vooral jegens voormannen van het democratisch-socialistische kamp, verleent aan de campagne hier te lande het agressieve karakter, dat het Kominform in September 1947 noodzakelijk oordeelde voor een doelmatige ontwikkeling van het communisme in het Westen.

x x x

Tegen het bezoek van generaal Eisenhower aan Europa, in zijn kwaliteit van opperbevelhebber der Noord-Atlantische strijdkrachten, hebben de communisten o.m. in Frankrijk felle betogingen gehouden. De overheid kondigde daarhet toepassen van sancties aan tegen ambtenaren, die aan de demonstraties hebben deelgenomen.

Hier te lande werden de protesten voornamelijk geuit in de communistische pers en in vanwege de Stalinisten verspreide pamfletten. De teksten van de vlugschriften luiden resp.: Eisenhower verdwijn; Weg met de Duitse herbewapening en Nooit meer Wehrmacht.

De dezer dagen in Den Haag en Amsterdam gehouden protestdemonstraties werden door De Waarheid voorgesteld als massale en indrukwekkende gebeurtenissen.

Deze actie is analoog aan die welke de C.P.N. in 1950 ontplooidde, resp. in Januari tegen de Britse generaal Montgomery, tijdens diens particuliere bezoek aan Amsterdam, en in Maart/April tegen de deelnemers aan de Atlantische stafbesprekingen te 's-Gravenhage.

De Nederlandse Vredesraad deed inmiddels het voorstel "breed opgezette handtekeningen-campagnes" te organiseren, teneinde te komen tot een nationale uitspraak tegen iedere vorm van herbewapening van Duitsland (zie bijlage I).

Ook hieruit blijkt opnieuw, dat de Nederlandse Vredesraad zonder meer een communistische mantelorganisatie is. Het hoofdorgaan van de Franse Communistische Partij plaatste voor Frankrijk een soortgelijke oproep (L'Humanité 11-1-'51). De Waarheid nam de oproep van de Vredesraad over.

Dezerzijds is niet met zekerheid vast te stellen, welke instantie het initiatief tot deze nieuwe handtekeningen-campagne heeft genomen.

Het ligt wel het meest op de weg van de pas gevormde Wereldvrede-raad. Het Secretariaat van laatstgenoemd lichaam vergaderde op 21 December j.l. en onderzocht de eerste resultaten van de in alle landen ontplooidde actie ter uitvoering van de besluiten van het Tweede Wereldvredecongres te Warschau. Het Secretariaat deelde mede - na bestudering van de verslagen der Nationale Vredes Comité's - zich deelgenoot te hebben gemaakt van de verontwaardiging, welke de mensen overal gevoelen naar aanleiding van de recente verklaringen van President Truman over de atoombom en van de door de ministers van het Atlantisch Pact genomen beslissing om de volledige bewapening van West-Duitsland ten uitvoer te brengen. Hier wordt rechtstreeks geageerd tegen de remilitarisatie van West-Duitsland in tegenstelling met de tekst van de Oproep van de Nederlandse Vredesraad en van de Humanité, waarin over Duitsland als geheel wordt gerept.

x x x

De protesten van de C.P.N. tegen de herbewapening van West-Duitsland liggen geheel binnen de kring van de internationale communistische agitatie t.a.v. dit vraagstuk. Partijvoorzitter Gerben Wagenaar zond een brief aan generaal Eisenhower, welke hij samen met de Amerikaanse onderscheiding "Legion of Merit" (Legioen van Verdienste) aan de Amerikaanse militaire attaché in Nederland overhandigde. Wagenaar was vergezeld van een delegatie, bestaande uit de verzetsstrijders Jan Haken, Jan Brassier, Max Meyer en Grándia Smit. Dit gebaar wordt in De Waarheid genoemd een protest tegen de herbewapening der Nazi's. (Vide bijlage II).

Het partijblad rapporteerde "Bewogen demonstraties in Amsterdam en Den Haag". Nederland heette Oberbefehlshaber Eisenhower tijdens zijn kortstondig verblijf alhier met afschuw en ijzige verachting te hebben verwelkomd. De regen, die onafgebroken in stromen uit de hemel viel, had, aldus "De Waarheid", Eisenhower niet gered voor "verontwaardigde betogingen van haat tegen de oorlogsstokers en liefde voor de vrede". Hij had nu als generaal van het op stapel staande aanvalslager spitsroede moeten lopen tussen demonstraties van protest en afkeer.

Het ligt voor de hand, dat de communisten in het Westen aan de actie tegen de Duitse herbewapening ^{oud-} groter kracht proberen te verlenen door te steunen op organisaties van partizanen en voormalige politieke gevangenen.

Op 4 Januari werd in Nederland vergaderd door "Verenigd Verzet 1940-1945". Onder leiding van de vooraanstaande C.P.N.-bestuurder Jan Haken werd door V.V. voornoemd beraadslaagd in het Waarheidsgebouw "Felix Meritis" te Amsterdam. De huidige toestand werd uiterst gevaarlijk geacht. Aangedrongen werd op terugkeer naar de besluiten van Potsdam en Yalta en op eendrachtig verweer tegen de besluiten van de ministersconferentie te Brussel. De bevolking, zo besloot genoemde vergadering van Verenigd Verzet, moest worden gemobiliseerd tegen de plannen der Amerikanen en ook tegen die der regering-Drees.

Weliswaar zal een aantal politiek extreem-links gerichte oud-

illegalen op deze wijze trachten het verzetsvuur te doen oplaaien, doch de communistische organisatoren houden terzake een meer omvattende, stevige greep op de massa voor onontbeerlijk. De C.P.N. beseft, dat zij dit niet rechtstreeks zal kunnen bewerkstelligen. Derhalve wordt (ook) in Nederland zulk een grote waarde gehecht aan uitbreiding van het optreden der vredescomité's, dat uitmondt in het coördinerende werk van de door de partij gecontroleerde Nederlandse Vredesraad.

De herbewapening van Duitsland, aldus ongeveer de gedachtengang, spreekt nog meer tot het Nederlandse volk dan de specifieke anti-atoombomactie van Stockholm. Deze laatste campagne werd om haar politieke achtergrond nog al te vaak door de kerken becristiseerd. Het ageren tegen herbewapening zal, naar de communisten verwachten, meer dan iets anders bredere belangstelling wekken, hetzij individueel of in groepsverband.

De Stalinisten duchten vooral de politieke discriminatie van hun vredeswerk, meer speciaal de mening van buitenstaanders, dat de vredesbeweging een onderdeel zou zijn van de Kominform-activiteit. Daarom diende aan adspirant-medewerkers en belangstellenden in de vredesbeweging de overtuiging te worden bijgebracht, dat zij te maken hebben met democratische lichamen, die tot in de kleinste onderdelen representatief voor de gehele bevolking mogen worden geacht.

Verwacht kan worden, dat een organisatie als de Nederlandse Vredesraad zich bij uitstek zal inspannen om die overtuiging bij te brengen aan zoveel mogelijk geïnteresseerden.

De vredesbeweging zou daarom in het openbaar moeten worden voorgesteld als een alle overtuigingen omvattende organisatie, waarin de communisten geenszins de boventoon voeren. De Wereldvredesraad zou zulks reeds demonstreren door zijn samenstelling. Slechts een vijfde van de leden heet communist te zijn.

Het blijken echter telkens weer de militante partijleden en communistische meelopers te wezen, die zich in de vredescampagne doen gelden en haar misbruiken voor de doelstellingen van het internationale communisme.

x x x

De Amerikaanse wapenleveranties aan Europa zijn, zoals in het vorige overzicht gememoreerd, uitgangspunt geworden voor een hervatte agitatie der communisten. Een vooraanstaande C.P.N.-functionaris had in October l.l. voorspeld, dat, ingevolge de gebeurtenissen in Korea, geen wapenscheepen meer naar Nederland zouden komen voor eind 1951. Het lossen van nadien aangevoerd wapenmaterieel vond echter zonder stoornis plaats. In Amsterdam en Rotterdam ontwikkelden de communisten terzake geen daadwerkelijke actie.

Slechts de Algemene Bond van Transportarbeiders (A.B.T. - E.V.C.) gaf in Amsterdam een op 19 December gedateerd haven-bulletin uit. De lossing van wapens, waarop in dat vlugschrift werd bedoeld, was toen reeds gebeurd. De Waarheid (20-12-'50) publiceerde de tekst van het

bulletin zonder comentaar. Een ander A.B.T.-pamflet werd eind December verspreid met de hernieuwde opwekking tot waakzaamheid tegen het streven om de havens van Amsterdam en Rotterdam te gebruiken voor het verladen van wapentuig, bestemd voor de "Duitse S.S.-divisies". Ook dit manifest vond zijn plaats in het C.P.N.-dagblad, wederom zonder redactioneel commentaar. Tot heden zijn de successen uitgebleven, welke de partij, kennelijk op last van hogerhand, gehouden is te oogsten. Het gelukte niet om zozeer begeerde stakingen van enig formaat uit te lokken. Deze arbeidsconflicten zouden de massa in beweging moeten brengen, doch de C.P.N. en haar adjudanten **bemerken** aanhoudend, dat de pogingen in die richting tot nu toe hebben gefaald.

In de huidige periode bepaalt de partij zich (noodgedwongen?) tot het kweken van een strijd lustige sfeer door te hameren op het beeld van de "oorlogshetze der imperialisten" en de daaruit voortvloeiende verpaupering der massa's, **welke** gevolg van de vereiste aanpassing aan een lager welvaartspeil wordt genoemd.

Vooraf de communistische pers beijverde zich de laatste weken om in het kader van de Duitse herbewapeningsplannen, het Atlantisch Pact, de wapenzendingen, etc., nadrukkelijker te wijzen op symptomen van een toenemend verzet in West- en Zuid-Europa. Vrijwel dagelijks plaatst de redactie van De Waarheid berichten en beschouwende artikelen, welke beogen om het bewustzijn van kracht in het vredeskamp te verdiepen en aan te sporen tot strijdvaardigheid. Verder gaat de partij voorshands niet.

Ook de communistische pers in Nederland tracht in toenemende mate tegemoet te komen aan de verlangens van het Kominform. Dit maakte in zijn orgaan van 8 December j.l. het verwijt, dat de communistische bladen in het Westen onvoldoende voorlichting geven over de volkeren van de Sowjet-Unie en van de volksdemocratiën. Zij heten geroepen de successen van de U.S.S.R., de Chinese Volksrepubliek en de Duitse Democratische Republiek te verbreiden en de versterking van het door de Sowjet-Unie geleide vredesfront aan te tonen. De revolutionaire waakzaamheid moet worden opgevoerd. Verder wordt de noodzaak gesteld van opvoeding der massa in de geest van onverzoenlijkheid jegens vijanden van het socialisme, strijd tegen het vervoer en lossen van Amerikaanse wapens en tegen uitbreiding van oorlogsindustriën en fascisering van het staatsapparaat, strijd tegen terreur en vervolging van de voorstanders van de vrede. Bovenal wordt aandacht gevorderd voor de opbouw van de communistische partij en de opvoeding van haar leden.

Het recente standpunt van het Kominform behelst o.m. dat de zaak van de vrede, evenals de bescherming van de belangen der werkers, des te beter zal worden gediend naarmate de communistische pers haar taak begrijpt en uitvoert. Zij moet diepgaand en duidelijk aantonen de toenemende zwakte van het imperialistische kamp, zijn innerlijke tegenstellingen en de historische ondergang van het imperialisme.

De communistische en de gehele democratische pers beschouwen het, naar die zienswijze, als haar heilige plicht om de volken van alle landen de vijandig gezinde agressieve buitenlandse politiek der U.S.A. te ontmaskeren als bolwerk van de internationale reactie. Derhalve

moet de strijd worden aangeboden tegen chauvinisme, rassenhaat en nationale vijandschap, evenzovele facetten van het werk der oorlogspropagandisten.

De communistische partij en alle democratische krachten moeten zich bedienen van het beproefde wapen van het mobiliseren van de massa's. De grote kracht van de communistische pers, aldus de Kominformkrant van 8 December 1950, is haar trouw aan haar principe, haar ideologische zuiverheid, haar onvermoeibare strijd voor de belangen van het volk, haar nauwe verbondenheid met de massa's. Zonder contact met de arbeiders, met de werkende massa's, met de vooruitstrevende intelligentia - zo zegt kameraad Stalin - kan men een echte, strijdvarende, bolsjewistische krant niet opbouwen. Daarom zorgt de communistische pers er onvermoeibaar voor, dat zij haar verbindingen met de massa's verstevigt, dat zij de beweging van arbeiders- en boerencorrespondenten op alle manieren bevordert, dat zij systematisch brieven van arbeiders publiceert en dat zij er zich op toelegt, dat voorstellen, die uitgaan van de volksmassa's, worden verwezenlijkt.

De strenge partijdigheid van de communistische pers komt overal in tot uitdrukking: in de algemene lijn en in haar strijdvarende aanvalsgeest, in de onverzoenlijke ontmaskering van de burgerlijke ideologie; in elk gepubliceerd bericht, in iedere informatieve mededeling. Overal en in zijn geheel, van de eerste tot de laatste regel, hebben de communistische kranten hun eigen, duidelijk uitgesproken uiterlijk van een communistisch blad, een volksdagblad.

Grote en verantwoordelijke taken zijn weggelegd voor de strijdorganen van de werkende massa's, voor de kranten van de communistische en arbeiderspartijen. Van het vervullen van deze taken hangt de succesvolle strijd van het gehele democratische kamp voor vrede, democratie en socialisme af. In November j.l. leidde de Partij in Nederland

reeds dit uitvoerig geformuleerde standpunt van het Communistisch Informatiebureau in. De C.P.N.-leiding merkte n.l. op, dat de verdediging van de krant mede bevordert, dat de communisten buiten hun eigen rijen treden en nieuwe contacten leggen. Zo binden we, aldus bedoelde uiteenzetting, de partij met nieuwe en steeds meer draden aan de massa. Hoe hechter de partij in de massa verankerd is, des te beter is zij beveiligd tegen de aanslagen van de reactie, des te beter en sneller zal ze in staat zijn het volk voor te gaan in de strijd voor de vrede.

x x x

De Humanité (14-12-'50) bevat een gemeenschappelijke verklaring van de Franse en Duitse communistische jeugdbonden, resp. de "Union de la Jeunesse Republicaine de France" en de "Freie Deutsche Jugend", waarin wordt opgeroepen tot vorming van een gemeenschappelijk vredesfront. Tevens wordt vastgesteld, dat de actie ter bestrijding van een verlengde militaire dienstdienst in Frankrijk en tegen herbewapening van West-Duitsland een gepaste inleiding vormt op het derde Wereldjeugdfestival in de komende zomer te Berlijn. De verklaring bevat voorts

een opwekking om de besluiten van het Tweede Wereldvredecongres te verwezenlijken.

Door het reeds eerder gesignaleerde Russische propagandablاد "Soviet Union" wordt het vredethema steeds weer aan de orde gesteld. In een beschrijving van een bezoek aan de U.S.S.R. luidt het o.m.: Wij kwamen vooral tot het besef, dat een land, dat zoveel mooie gebouwen doet verrijzen en zoveel bloemen en bomen plant dit niet voor een luttele dag doet. Zulk een land kan niet naar een oorlog verlangen!

Het Kominform-orgaan heeft reeds enige malen per advertentie aangekondigd, dat ingaande Januari 1951 ook een Nederlandse vertaling van "Voor een duurzame vrede, voor een volksdemocratie" zal verschijnen. Dezerzijds wordt over deze editie nog niet beschikt.

II. ACTIVITEIT VAN DE C.P.N. EN HAAR HULPORGANISATIES.

De huidige tactiek der C.P.N. wordt, zoals in het voorgaande hoofdstuk is toegelicht, thans overwegend bepaald door Moskou's eisen op buitenlands-politiek terrein. Korea en Duitsland zijn in deze ontwikkeling van zaken brandpunten der communistische agitatie. De klemtoon ligt momenteel echter op de toekomstige positie van West-Duitsland.

In een d.d. 3 November 1950 uitgegeven Sowjet-nota is medegedeeld, dat de politiek der U.S.S.R. wordt bepaald door de fundamentele nationale belangen van de volkeren van Europa en in de eerste plaats van die volkeren, die door de Hitler-agressie geleden hebben. Het Westen, met aan de spits het Amerikaanse imperialisme, wil, volgens de beweringen van het Kremlin, geen demilitarisatie van Duitsland, maar integendeel een aanvallend bondgenootschap, gericht tegen Sowjet-Rusland en de volksdemocratische landen, met als kern een herrezen Duitse Wehrmacht.

Het Dagelijks Bestuur der C.P.N. nam in een speciale Oproep stelling tegen de te Brussel in het kader van de defensie der Atlantische Pact-genoten genomen besluiten. Wallstreet, zo luidt het daarin, wil zijn oorlogszuchtige politiek niet opgeven, zet zijn oorlog tegen Korea en China voort en raapt in Azië en Europa al zijn krachten tezamen om een algemene, derde wereldoorlog te kunnen ontketenen. "In dit teken staat de officiële wederoprichting en bewapening van de Duitse Nazi-Wehrmacht. Dit is een directe oorlogsprovocatie in Europa". (Waarheid 23-12-50).

Het Dagelijks Bestuur der C.P.N. klaagt de regering Drees-Stikker, die hiertoe mede het besluit nam, voor het front van ons gehele volk aan. Verderop worden partij en arbeidersklasse opgeroepen "de uiterste krachten in te spannen om het massa-verzet daartegen te organiseren en te leiden". Er moest voor gezorgd worden dat het verzet

tegen de herleving van het Hitler-banditisme in alle mogelijke vormen tot uiting komt; in proteststakingen, demonstraties, protestmoties en petitionnementen. Ons volk, aldus het slot van de oproep, wil verbetering van de lonen en salarissen, verlaging van de prijzen, woningen, rust en vrede.

In haar pers en intern heeft de C.P.N.-leiding herhaald, dat deze strijd actief moet worden gevoerd, zonodig met het proclameren van stakingen. Dit verklaart, waarom "De Waarheid" veel reliëf verleent aan alle berichtgeving betreffende protestacties. De bekende tactiek wordt ook nu gevolgd om onbeduidende incidenten, korte onderbrekingen van het werk e.d. op te blazen tot zwaarwegende, principiële handelingen. De bedoeling daarvan is om een nog steeds ontbrekende verzetsactie van enigszins beduidend formaat op gang te krijgen. Met verwijzing naar buitenlandse voorbeelden pogen de communisten dit eveneens aan te moedigen.

Aan deze centraal voorgeschreven opwindning moeten alle geleidingen van partij, neven- en mantelorganisaties uiting geven.

De wijze, waarop de C.P.N. deze problemen dag aan dag in pers en vergaderingen aan de orde stelt, maakt een geforceerde indruk. Hierop zal onvermijdelijk een morele inzinking volgen. Reeds herhaalde malen kon zulks worden waargenomen na uit de grond gestampste partij-acties, welke de massa niet vermochten te pakken.

De partijleiding hield mogelijk reeds bij voorbaat met eventuele verslappingsverschijnselen rekening. Zij heeft immers de kwesties van herbewapening en toenemende oorlogsdreiging terstond gekoppeld aan een nieuwe campagne ter inwilliging van stoffelijke eisen. Begrijpelijkerwijze werd hiervoor het E.V.C.-paard van stal gehaald, waarover hiervolgend nadere mededelingen.

x x x

"De Waarheid"-redactie beijverde zich in de jongste verslagperiode om op zo indringend mogelijke manier, n.l. met fotomateriaal, de herinnering te verlevendigen aan het Duitse oorlogs- en bezettingswee in Nederland. Voorts plaatste zij opnamen van beweerde wreedheden door of namens Amerikaanse militairen in Korea bedreven (vide Waarheid 19-12-'50 en 6-1-'51).

Op 9 December 1950 bevatte het C.P.N.-dagblad reeds een pagina illustratie-materiaal, dat op suggestieve wijze de Duitse laars op bezet Nederland in beeld bracht. Enige dagen later - in het kader van de "Maand van de Pers" - werd deze publicatie gevolgd door een artikel over de toenmalige ontvangst van de N.S.B.-leider Mussert te Amsterdam. Het fascisme, aldus de suggestie van de laatstgenoemde beschouwing, komt weer dreigend opzetten.

Tezelfdertijd proclameren de communisten in Nederland - evenals bijv. hun partijgenoten in Frankrijk - een hechte solidariteit met de "wezenlijk democratische krachten" in Duitsland.

De gemeenschappelijke verklaring van de Franse en Duitse communistische jeugdbonden, vermeld in hoofdstuk I, is daarvan een praktijkvoorbeeld.

De Algemene Raad van de E.V.C. vergaderde op 13 en 14 Januari 1951 te Amsterdam en kweet zich in tweeërlei opzicht van zijn communistische taak:

- a. door het opstellen van een resolutie tegen iedere vorm van herbewapening van Duitsland, onder betuiging van zijn instemming met het desbetreffende initiatief van de Nederlandse Vredesraad;
- b. door het eisen van een absolute prijzenstop en een nieuwe loonsverhoging van 5 procent.

Sub. a: De Algemene Raad van de E.V.C. stelt vast, dat het Amerikaanse imperialisme, naast zijn openlijke daden van agressie in Azië, in versnelde mate koers zet naar het ontketenen van een gewapend conflict in Europa. Ten behoeve hiervan namen de regeringen, aangesloten bij het Atlantisch Pact, besluiten om hun legers onder opperbevel te plaatsen van generaal Eisenhower, de Duitse Wehrmacht weder op te richten en te bewapenen en wordt thans een openlijk militair bondgenootschap voorbereid met het regiem van Franco, de Spaanse dictator.

Alle werkende mannen, vrouwen, leden en vrienden van de E.V.C. worden opgeroepen aan de **Vredesraad** hun volle medewerking te verlenen en het **protest** met hun handtekening te bekrachtigen. Bovendien roept de Algemene Raad de Nederlandse arbeidersklasse op:

1. gehoor te geven aan de oproep van het comité "Herdenking Februari-staking 1941" en onmiddellijk maatregelen te nemen, die kunnen bevorderen, dat de herdenkings-meeting, welke plaats zal vinden op Zondag 25 Februari a.s. op het Waterlooplein te Amsterdam, een grootse demonstratie wordt tegen de herbewapening van Duitsland;
2. de vredescomité's in de fabrieken en werkplaatsen uit te breiden met nieuwe krachten en te versterken, een grotere vlucht te geven aan hun werkzaamheid en daar, waar ze nog niet bestaan, dergelijke comité's op te richten.

Vorenvermelde opwekking van de E.V.C. doet opnieuw uitkomen, dat de herdenking van de Februari-staking 1941 bestendig en doelbewust in de specifieke belangensfeer der communisten is gebracht. Daartegen rezen al in de voorafgaande jaren verscheidene protesten van overheidswege en van de kant der andersdenkende oud-verzetstrijders. De C.P.N. eist nochtans tot op de huidige dag alleen voor zich de eer op met de illegale Waarheid de grondslag te hebben gelegd voor het plegen van deze "eerste massale verzetsdaad tegen de nazi-bezitters" en de Februari-staking te hebben geproclameerd.

Ter handhaving van dit monopolie worden de bondgenoten van weleer in de gemeenschappelijke strijd tegen het nazi-regime, nu zelf gerangschikt onder de fascistten.

Dit soort diskwalificatie heeft de partij van node om ook in de toekomst propagandistische, agitatorische en organisatorische acties te kunnen volvoeren.

In November 1950 j.l. werd dienaangaande van partijwege o.m. opgemerkt:

De onvervangbare rol van De Waarheid is wel bijzonder scherp gedemon-

streerd tijdens de grote Augustus-stakingen van dit jaar. Onvermoeibaar streed De Waarheid tegen de stroom van laster, vervalsing en verdachtmakingen, die de burgerlijke pers over de stakers uitstortte. De pogingen om door geruchten en valse parolen de strijd te breken, stuitten af op de waakzaamheid van onze krant. Het duidelijke beeld, dat De Waarheid van de terreur van politie en overheid gaf, hielp de arbeiders de rol van het staatsapparaat te begrijpen. Het oproepen tot solidariteit en het organiseren van Sol-acties hielp de staking een massa-basis geven, waarop de aanvallen van de reactie moesten afstuiten. En niet alleen dat. De systematische voorlichting vooraf van onze Waarheid heeft deze stakingen mogelijk gemaakt. Door voortdurend erop te hameren, heeft onze krant de massa's in beweging gebracht. En zoals tijdens deze stakingen in het groot geschiedde, zo gebeurt ditzelfde dagelijks vele malen in kleine omvang. Overal helpt De Waarheid de strijd van de arbeiders en mobiliseert de openbare mening ter ondersteuning van deze strijd.

De communistische leiders, als wier spreekbuis Berend Blokzijk andermaal is opgetreden, willen van de waar te nemen stakingsmoedheid der Nederlandse arbeiders niets weten. De massa moet en zal in beweging worden gebracht. Met het oog daarop is het E.V.C.-kader in het bijzonder opgeroepen om met inzet van alle krachten dit naaste doel te bereiken. Bestuurders, die deze krachtsinspanning niet kunnen opbrengen, zullen in de toekomst het veld moeten ruimen. Gelet op deze stroming in de communistische top van de E.V.C. is de mogelijkheid aanwezig, dat in het kader eerlang mutaties kunnen worden waargenomen.

Het partijsecretariaat der C.P.N. zal daarbij waarschijnlijk van zijn directieve macht achter de schermen gebruik maken. Het gaat hier immers om het zich kwijten van een communistische opdracht van internationale allure.

In het C.P.N.-vlugschrift "Waar communisten regeren - Wat deden de rode wethouders van Finsterwolde?" zou een motivering kunnen worden gevonden van het internationale verweer der communisten tegen wat zij beschrijven als een aanval van de "internationale" reactie. Het genoemde vlugschrift bevat o.a. deze zinsneden: Op hetzelfde ogenblik, dat Drees optrad tegen de Communistische arbeiderswethouders van Finsterwolde, decreeteerde de Franse regering, dat de Communistische burgemeesters van ruim dertig Franse gemeenten zouden worden afgezet. En de hooggezetene regerende wetschenders in Italië troffen soortgelijke maatregelen tegen "hun" Communistische gemeentebesturen. En de Belgische regering-Pholien kondigde iets soortgelijks aan ...; ja zelfs in Luxemburg ging men - op dezelfde dag als Drees, Pholien en hun Italiaanse en Franse confraters - over tot gelijkgerichte stappen. Het is duidelijk: Deze actie wordt vanuit één centrale geleid. Het Atlantisch hoofdkwartier in Fontainebleau gaf de orders uit en de sergeants in Rome, Parijs en Den Haag proberen ze uitgevoerd te krijgen. De anti-Communistische campagne, die het niet meer goed "doet" moet nieuw leven worden ingeblazen. Een nieuwe hetze-golf moet op bevel van Washington de vredelievende

bevolking van Europa overspoelen en - zo hoopt men - de gemoederen op de gewenste kookhitte te brengen. Dat is het internationale verband waarin men de aanslag op de wettig gekozen gemeenteraad van Finsterwolde moet zien.

x x x

De in 1947 door het N.V.V. afgewezen fusie-voorstellen der E.V.C. bleven in communistische kring latent als wens voortbestaan. Zij zijn juist de laatste maanden herhaalde malen opnieuw naar voren geschoven naar aanleiding van een door de C.P.N. en de E.V.C. gepropageerd eenheidsfront der werkers.

Het plan wordt nu niet zoals in 1947 in concreto ter tafel gebracht. Wel wordt in woord en geschrift gewezen op de unieke kans voor de arbeidersklasse om thans een eensgezinde meerderheid te vormen. Zij zou, aldus wordt van die kant opgemerkt, de door haar gestelde materiële eisen ingewilligd kunnen krijgen. Ten aanzien van het N.V.V. wordt betoogd, dat de leden hun leiders zo nodig moeten dwingen tot samenwerking met de georganiseerden in de E.V.C. en met andere progressieve krachten van het arbeiderskamp. Deze propaganda speculeert in niet geringe mate op de onlustgevoelens welke zich ook van vele niet-politiek extreem georiënteerde arbeiders hebben meester gemaakt.

In een klimaat van toenemende ontevredenheid zette de E.V.C., met een speciale oproep aan N.V.V.-bestuurders en leden, haar anti-duurte-campagne in. Reeds eerder hadden de C.P.N. en haar hulporganisaties de bekende vredesacties voorbereid. Er bestaat tussen beide campagnes nauwe samenhang en wisselwerking. De agitatie-mogelijkheden zijn aanmerkelijk uitgebreid, omdat de communisten hun sociale en zgn. vredeseisen stellen tegenover de plannen van de overheid, welke opvoering van het bewapeningsbudget deels ten koste van het welvaartspeil der bevolking inhouden.

Het ligt voor de hand, dat de partij in deze omstandigheden bij voorkeur een beroep doet op haar vak- en vredesorganisaties, teneinde de massa in beweging te krijgen. Bij uitstek kunnen zij de politieke doelstellingen van het communisme camoufleren, wat voor de partij zelf vrijwel ondoenlijk is. Vandaar, dat de communisten thans de warmste voorstanders zijn van vrije discussies in bedrijven, op vredesbijeenkomsten etc. over vraagstukken als loon- en prijzenstop, bewapeningslasten e.d.. Vredes- en vakbeweging moeten hier de brug slaan, waarover de communisten het andere kamp hopen te bereiken.

Sub. b: De eis van een derde 5 procent loonsverhoging met een minimum van f. 2.- per week, heeft de Landelijke Raad van de E.V.C. zeker opportuun gesteld. Het is kennelijk de bedoeling om, na de min of meer mislukte actie voor kerstgratificaties, een uitgangspunt voor nieuwe strijd te verkrijgen. Ook hier richten de E.V.C.-leiders zich mede tot de werkers buiten de eigen organisatie.

Alle arbeiders en arbeidsters worden uitgenodigd om t.a.v. deze resolutie hun mening kenbaar te maken "door een openhartige en kame-

raadschappelijke discussie in de fabrieken en werkplaatsen, in personeels- en bedrijfskernvergaderingen, vakverenigingsbijeenkomsten, meetings etc. en de resultaten kenbaar te maken aan de regering, hun werkgevers en vakverenigingsbesturen".

De Algemene Raad richt zich daarbij in het bijzonder tot de leden van het N.V.V., in de vaste overtuiging, aldus de gekozen formulering, dat zij, tezamen met die van de Eenheids Vak Centrale, in de strijd tegen een verdere afbraak van het levenspeil de beslissende kracht vormen. Aan het E.V.C.-Verbandsbestuur is de opdracht gegeven op Zaterdag 10 Maart a.s. een massaal congres bijeen te roepen van vertegenwoordigers der bedrijfsarbeiders over het vraagstuk van lonen en prijzen. Dit congres - gedacht als een massabeweging, overeenkomstig de richtlijnen van de communisten - moet de onverzettelijke wil demonstreren van alle arbeiders, die vastbesloten strijden tegen de armoede.

Ook deze E.V.C.-resolutie heeft de strekking mede andersdenkende arbeiders in de oppositie te voeren tegen de leiders van hun eigen organisatie. Het blijkt ten overvloede uit de zinsnede, dat regering en bestuurders van de Uniebonden de belangen van de ondernemers en het grootkapitaal dienen. "Zij weigeren halsstarrig de lawine van prijsverhogingen te stoppen en maken door hun politiek van oorlogsvoorbereiding het leven dagelijks duurder".

Verder wordt onder meer de oorzaak van de grote vraag naar strategische grondstoffen gezocht in "de monsterachtige uitbreiding van de bewapening in de landen van het Atlantisch Pact en het omschakelen van de vredesindustrieën op oorlogsproductie".

De hiervoren aangehaalde passage geeft de politieke strekking aan van de nieuwe sociale actie der E.V.C..

"Werkend Nederland" (16-12-'50) noemde de actie voor een kersttoelage de voorbode van een strijd voor inkomsten-verhoging. De daarop betrekking hebbende resolutie nopens een nieuwe loonronde maakt de vraag actueel, hoe de communisten deze strijd willen voeren.

Barend Blokzijl heeft juist nu voor een bredere kring dan destijds die van "Politiek en Cultuur" in diverse nummers van "Werkend Nederland" een analyse gegeven van de uit de stakingen van Augustus 1950 getrokken lessen. In het nummer d.d. 30 December j.l. van genoemd blad wekt hij op om bij een staking "slag te leveren" door de stakingen uitgebreid en zo massaal mogelijk door posters tegen onderkruipers te beschermen. Dienaangaande wijst hij op de vroegere actie van de bouwvakarbeiders. Bovendien is het, volgens Blokzijl, noodzakelijk het hele leger van stakers in beweging te brengen en te houden. Dit herhaaldelijk demonstreren, waarbij bevorderd moet worden, dat ook arbeiders uit andere bedrijven daaraan deelnemen, acht de E.V.C.-voorzitter een niet te onderschatten wapen tot het uitoefenen van voortdurende druk op het front der reactie. (Bijlage III).

Vrijwel alle pogingen van de E.V.C. - en meer algemeen van de C.P.N. - faalden om de arbeiders voor de strijd te activeren en zodoende ook het ledental van deze communistische vakcentrale te vergroten. De anti-duurte-actie en het verweer tegen de huurverhoging bleven bijkans zonder uitwerking. Zoals hiervoren gereleveerd, verliep de actie voor

Vertrouwelijk

het toekennen van kerstgratificaties evenmin succesvol. Zij had in enkele gevallen zelfs een averechtse uitwerking, doordat De Waarheid dienaangaande met onjuiste berichten kwam en sommige leden als reactie daarop uit de E.V.C. traden.

Tot dusverre hebben de actie-comité's in de bedrijven evenmin een blijvende binding van anders- en niet-georganiseerden met de communisten gelegd. Deze tegenslagen kunnen de landelijke leiding van de E.V.C. er echter niet van weerhouden steeds weer aan te dringen op het zoeken van toenadering. Wessel Hartog, een der vice-voorzitters van het E.V.C.-Verbandsbestuur en voorzitter van de A.B.W.B. bracht dit op 19-12-'50 te Deventer duidelijk onder woorden.

Betreffende de samenwerking met N.V.V.-leden gaf hij de E.V.C.-leden het advies, zoveel mogelijk te zoeken naar dat wat hen met de N.V.V.-ers bindt en niet te spreken over dat wat hen mogelijk van hen verwijdert of scheidt.

Het is, aldus Wessel Hartog, gemakkelijk een N.V.V.-er tegen zich in het harnas te jagen door bijvoorbeeld over de reis van Ad Vermeulen naar Amerika te beginnen. Over zulke dingen moeten we momenteel niet praten, maar we moeten praten over de zaken, waarin de leden van de Uniebonden het blijkbaar wel met ons eens zijn. Men kan, aldus deze top-functionaris der E.V.C., met een lid van een Uniebond samenwerken, ook al was deze het voor slechts 10% eens met de E.V.C.. De leden moesten, in opdracht van de landelijke leiding der E.V.C., aldus te werk gaan.

Bertus Brandsen, algemeen secretaris van de E.V.C. heeft geschreven over de betekenis van de bedrijfskernverkiezingen (Waarheid 8-1-51). Hij beveelt in bedoeld artikel met klem aan om "eenheidslijsten" te vormen, en wel op grond van de dezer dagen in enige grote bedrijven behaalde gunstige resultaten (met name zijn vermeld Wilton Feyenoord-Rotterdam; de Amsterdamse Droogdok My. en Werkspoor-Amsterdam.)

Volgens Brandsen is de positie van de vooruitstrevende arbeiders in de belangrijkste bedrijven in het algemeen onaangetast gebleven, ondanks het z.i. ondemocratische karakter van het verkiezingssysteem en de op strijdbare kerncandidaten toegepaste morele druk. Desondanks hadden deze pogingen gefaald. Geen achteruitgang, maar stabilisatie of vooruitgang van de linkse krachten viel te constateren in de belangrijkste bedrijven en hun voornaamste afdelingen. Vooral door de leiders der Uniebonden werd bij het verkiezen van nieuwe kernen een ongewoon grote activiteit aan de dag gelegd. Indien deze activiteit in samenwerking met, of met ondersteuning van de E.V.C. door hen zou worden ontwikkeld tegen de oorlogs- en armoede-politiek van de regering, dan zou, aldus deze E.V.C.-leider, in minder dan geen tijd de loon- en prijspolitiek worden doorbroken en geen vraagstuk van het lossen van wapens meer bestaan.

Hun activiteit ging, zo beweerde Brandsen, in precies tegenovergestelde richting. Hij veroordeelde, dat in eigen E.V.C.-gelederen de betekenis der eenheidslijsten wordt onderschat. Dit gebeurde, volgens hem, vooral daar waar de E.V.C. een overheersende positie in bedrijf

of afdeling inneemt. In die gevallen werd het vormen van een dusdanige eenheidslijst overbodig, zelfs schadelijk geacht. Brandsen laakte deze opvatting "omdat niet de meerderheid van de E.V.C., maar de eenheid van alle werkers het uitgangspunt moet vormen van al onze handelingen".

De hier aanbevolen vorming van een eenheidsfront der arbeiders komt in de voorgaande uitspraak duidelijk tot uitdrukking. Men volgt de tactiek van de C.P.N., welke hier is teruggevallen op een geliefd voor-oorlogs thema.

Brandsen zeide d.d. 13-12-'50 op een openbare E.V.C.-vergadering te Rotterdam het in hoge mate te betreuren, dat de fusie tussen E.V.C. en N.V.V. in 1947 niet tot stand was gekomen. E.V.C.-ers en N.V.V.-ers vormen in de sleutelbedrijven de volstreckte meerderheid. Wessel Hartog, landelijk tweede voorzitter van de E.V.C., ontkende op 16-12-'50 te Winschoten de bewering van het N.V.V., dat het de E.V.C. "om de rotzooi" ging. De arbeiders lieten zich z.i. niet voor het karretje van de E.V.C. spannen. Het gaat de E.V.C. om de knikkers. Om die te winnen moest er echter volgens hem gespeeld worden. Tussen het niets doen en het staken lagen vele vormen van strijd. Indien op het ogenblik de lonen met 5% zouden worden verlaagd, zouden de arbeiders onmiddellijk in verzet komen. Dit weet de regering zeer goed en daarom werd momenteel een andere methode toegepast, nl. geringe, doch steeds verder oplopende prijsstijgingen. Tegen een dergelijke vorm van loonsverlaging moest worden gestreden. De E.V.C. stelde zich tot taak hierin voor te gaan en de massa in te lichten.

De publicaties der E.V.C. over de getalsterkte van haar leden zijn vanouds omstreden. Het Centraal Bureau voor de Statistiek vermeldde in December 1950, dat de E.V.C. in het 1e halfjaar van 1950 nog een vooruitgang boekte van 4000 leden. Op 1-1-'50 bedroeg haar aantal 163.300 en op 1-7-'50 167.200. Het aantal georganiseerden bij de E.V.C. bedroeg 14% van het totaal der georganiseerden. In steden met meer dan 100.000 inwoners woont 59% van het ledental der E.V.C.

Reeds eerder werd de juistheid van deze gegevens betwist, o.m. door enkele vooraanstaande figuren, die de E.V.C. verlieten en oprichters werden van het O.V.B.. Na de bekende scheuring in de E.V.C. deelde Toon van den Berg dienaangaande mede, dat de officiële opgaven ongeveer gehalveerd dienden te worden, teneinde de werkelijke stand te leren kennen. Het ledenverloop is bij de E.V.C. vooral de laatste jaren groot geweest. De algemeen voorzitter van dit Verbond erkende destijds op een openbare vergadering, dat de leiding zelf de reële sterkte niet precies kon achterhalen. Een verklaring voor de onmiskenbaar geflatteerde cijfers kan worden gevonden in de omstandigheid, dat vele bedankjes in de algemene cartotheken van de E.V.C. niet administratief werden bijgewerkt. De toetreding van enige duizenden nieuwe leden in de loop van 1950 wordt dezerzijds waarschijnlijk geacht, doch daartegenover moet evenals bij "De Waarheid"-abonné-werving, rekening worden gehouden met een nog groter verlies van oude leden.

De "Algemene Bond van Personeel in Sociaal-Hygiënische Instellingen"

(B.P.S.H.I.) is eind 1950 opgeheven en voorzover de daarbij aangesloten werkzaam zijn in ziekenhuizen en sanatoria zijn deze leden overgeheveld naar de E.V.C.-bedrijfsbond B.N.O.P. (Overheidspersoneel). De overigen zijn ondergebracht in de Chevofa (Algemene Bond van Werkers in de Chemische, Voedings- en Fabriekmatige Bedrijven).

In de plaats van het bondsorgaan "Sociaal Hygiënische Instellingen" verschijnt thans "Volksgezondheid en Maatschappij", periodiek van verplegenden, lid van de B.N.O.P. voornoemd.

Het maandblad "E.V.C.-Gids" is ingaande Januari 1951 in prijs verlaagd van 35 tot 20 ct. per nummer. Het blad wordt niet langer op de vlakpers, maar op de rotatiepers gedrukt, wat de exploitatie ten goede komt - zij het ten koste van uiterlijk schoon. Deze aanzienlijke abonnementsprijsverlaging moet een ruimere verspreiding van het E.V.C.-gezinsblad bevorderen.

Aan de verdere ontwikkeling van de reeds eerder gemelde reorganisatie-plannen van het A.N.J.V. zal in het eerstvolgende overzicht nadere aandacht worden besteed. Nog zij vermeld, dat de Organisatie van Progressieve Studerende Jeugd (O.P.S.J.) op 22, 23 en 24 December 1950 te Amsterdam haar tweede congres hield, waaraan circa 100 tot 200 voornamelijk jeugdige personen deelnamen. Nieuwe perspectieven werden niet geopend. Ledental en abonné's op "Studie en Strijd" zouden sedert het eerste congres in 1948 zijn verdrievoudigd. De O.P.S.J. blijft desondanks een organisatie van vrij beperkte omvang. Haar leden zouden omstreeks 15.000 handtekeningen voor het Stockholm-manifest hebben verzameld. De O.P.S.J. zal trachten haar contacten uit te breiden, resp. met M.O.-, U.L.O.-, Kunstnijverheid-, Ambachts-, Industrie- en Huishoudscholieren. De toenadering vanwege de O.P.S.J. tot het A.N.J.V. werd nog onvoldoende geacht. Ook in 1951 zal men blijven ageren tegen zgn. leugenachtigheid in de leerboeken, tegen militarisering van het onderwijs en het voeren van oorlogspropaganda. In den lande zal in de komende maanden een rondreis-tentoonstelling worden gehouden over "onderwijs in dienst van de vrede". Zij zal in een aantal steden mede dienstbaar worden gemaakt om O.P.S.J.-afdelingen te gaan oprichten. De propaganda van de O.P.S.J. zal waarschijnlijk worden uitgestrekt tot Noord- en Oost-Nederland.

x x x

De 71ste verjaardag van Stalin (21 December) vierde de C.P.N. in hoofdzaak met massa-colportage van "De Waarheid". Paul de Groot wijdde aan "de eerste vredesstrijder van de wereld" een uitvoerig artikel (bijlage IV). Het Partijbestuur der C.P.N. zond een felicitatie-telegram naar Moskou in de daarvoor gebruikelijke woordkeus.

Ter gelegenheid van de 70 ste verjaardag van Stalin had de Opperste Sowjet voor de versterking van de vrede tussen de volkeren Internationale Stalin-prijzen ingesteld. De Waarheid meldde eind December j.l., dat de Opperste Sowjet een internationale commissie had gevormd, die ieder jaar beslissen zal over het toekennen van de prijzen. Voor het Westen hebben daarin zitting Louis Aragon (Frankrijk) als vice-voorzitter, en als leden o.a. Martin Andersen Nexø (Denemarken), prof. John Bernal (Engeland) en Bernard Kellerman (Duitse Democratische Republiek).

De Partij heeft zich de laatste weken, evenals de voornaamste hulporganisaties ingespannen om een actie op ruime schaal te voeren ter vrijlating van de "vredesstrijder" Piet van Staveren. Laatstgenoemde werd wegens desertie in Indonesië tot 7 jaar gevangenisstraf veroordeeld.

x x x x

III ANDERE GROEPINGEN.

Het Trotskisme leidt hier te lande een kwijnend bestaan. Met het steeds weer stellen van ingrijpende politieke en sociaal-economische eisen vermocht de Sectie Nederland van de IVE Internationale haar geringe invloed niet te vergroten. Het radicalisme van de R.C.P. heeft ternauwernood een kleine groep arbeiders ertoe kunnen brengen aansluiting bij de Trotskistische partij te zoeken en haar idealen daadwerkelijk te steunen. De laatste maanden besteedde de R.C.P. meer aandacht aan de internationale politieke situatie. Het Internationaal Secretariaat van de IVE Internationale instrueerde medio November 1950 de bij haar aangesloten Secties over de houding der Trotskisten tegenover het Joegoslavische vraagstuk. "De Tribune" publiceerde de desbetreffende circulaire van het I.S. voormeld, benevens de Oproep tot de Joegoslavische communisten. In Juni 1950 werd gememoreerd, dat de IVE Internationale het haar plicht achtte het Joegoslavië van Tito en de Joegoslavische C.P. te beschermen tegen de laster en de aanvallen van de Russische bureaucratie. Dit gebeurde niet, volgens de gegeven toelichting, omdat Tito als een "trotskist" werd beschouwd.

In de herfst van 1949 schreef het I.S.: Wanneer de leiders van de Joegoslavische C.P. zich niet baseren op de hulp, welke het internationale proletariaat hun kan bieden, wanneer zij zich niet op de weg van de proletarische democratie in Joegoslavië zelf begeven, wanneer zij niet terugkeren tot de politiek van de proletarische wereldrevolutie door met alle Stalinistische opvattingen te breken, dan zal Joegoslavië bekneld tussen de Stalinistische hamer en het imperia-

Vertrouwelijk

listische aambeeld, het onderspit moeten delven voor één van deze machtige vijanden. (Open Brief van het I.S. aan de leden van de communistische partijen en aan alle communistische arbeiders, September 1949).

De IVe Internationale is thans beducht voor de gevolgen van de door Tito en zijn naaste medewerkers ontwikkelde buitenlandse politiek. De Joegoslavische leiders zouden er toe neigen op dat terrein, in tegenstelling met hun progressief binnenlands beleid, elke hoop op de arbeidersbeweging te laten varen. Zij dreigden af te glijden naar het imperialistische kamp, zo werd betoogd.

Bovendien, aldus de circulaire van het I.S., onthulde de situatie het gevaar van een opportunistische leiding in de revolutionaire strijd. In de jaren van de burgeroorlog onder uiterst gunstige objectieve omstandigheden, waren de revolutionaire krachten in staat geweest de macht te grijpen onder een leiding die verbonden was met het Kremlin. Deze krachten waren zelfs sterk genoeg geweest om de leiding vervolgens mee te slepen in de breuk met Moskou en in een energieke strijd tegen een mogelijke verbureaucratisering van het stelsel.

"Maar door de afwezigheid van tastbare steun van het wereldproletariaat en onder de tegelijk tegenover elkaar staande en gezamenlijke actie van het imperialisme en de Moskouse bureaucratie bevindt de Joegoslavische revolutie zich door de eng nationale politiek van haar leiding in een doodlopend slop. De successen welke behaald zijn ondanks het opportunisme van de leiding, lopen gevaar totaal op het spel gezet te worden door het opportunisme, dat slechts het vraagstuk van de staatsmacht, van de bewapening en de noodzakelijke financiële hulp aan het land ziet, maar dat de actie van de internationale arbeidersklasse terzijde schuift. Het zou natuurlijk verkeerd zijn te beweren, dat de Joegoslavische revolutie nu reeds veroordeeld is".

Het Internationaal Secretariaat van de IVe Internationale stelde vast, nog niet op te roepen tot het vormen van een oppositionele stroming. Wel werd tenslotte noodzakelijk geacht, dat de gehele Communistische Partij van Joegoslavië zich zal uitspreken over een politiek, welke tot nu toe alleen door de leiding was aangegeven.

x x x

Op 29 November j.l. overleed te Heemstede Gerhard Rijnders, redacteur van "De Vrije Socialist". Deze oud-medewerker van de anarchist F. Domela Nieuwenhuis heeft, zoals bekend, voor zich het recht voorbehouden om na diens verscheiden het orgaan van de Vrije Socialisten Vereniging zelfstandig en persoonlijk te redigeren. Hij was de figuur, op wie de fusieplannen - een samengaan van zijn vereniging met de Nederlandse Bond van Vrije Socialisten - zijn afgestuit. De anarchistische voorman werd in zijn eigen krant met talrijke artikelen herdacht.

"Socialisme van Onder op!", het orgaan van de evengenoemde "Nederlandse Bond van Vrije Socialisten" deed dit pas in het nummer

van 23 December 1950, waarbij de zegswijze "van de doden niets dan welwillends" niet in ere is gehouden, getuige uitlatingen als: "Zijn conservatisme was spreekwoordelijk" en "Blad en figuur waren als het ware saamgegroeid en hielden geen gelijke tred met de ontwikkeling van maatschappij en beweging". Volgens de redactie van "Socialisme van Onder Op!" heeft de figuur Rijnders gedurende jaren een mogelijke eenheid in de vrij-socialistische beweging in de weg gestaan. Een kring van even conservatieve elementen had hem in zijn streven gesteund. Het hangt, aldus de redactie, af van de wil tot handhaven van de vrij-socialistische beweging of deze elementen aan de kant zullen worden gezet.

De nieuwe situatie was, volgens "Socialisme van Onder Op!" mogelijk een voorwaarde om meer eenheid in de reeds zeer kleine kring der vrije socialisten te krijgen. Het blad "De Vrije Socialist" verschijnt verder onder redactie van Mevr. A.M. Vrolijk, levensgezellin van wijlen G. Rijnders.

x x x

De "Vlam"-redactie is gereorganiseerd tengevolge van het uittreden van enkele prominente figuren. Jef Last heeft zich met ingang van het nieuwe jaar volledig teruggetrokken en zich in Indonesië gevestigd.

Om dezelfde redenen, die Jef Last tot zijn besluit leidden, leek het de redactie juister Darsono, die in het begin van 1949 naar Indonesië is teruggekeerd en sedertdien als "redacteur in Indonesië" in de kop van de krant stond, niet langer als zodanig te vermelden. Zijn redacteurschap bleek om zuiver technische redenen een fictie. Darsono zal blijven medewerken. Bovendien trad Tom Rot uit de redactie. Hij was een der medeoprichters van het illegale blad "De Vonk" (samen met E. Wijnkoop en D. Schilp). Tenslotte trad Nel Bakker uit de dagelijkse redactie. Als nieuwe redacteur is togetreden de medewerker F.W. Michels.

De Waarheid sprak in verband met het vorenstaande over grondige opruiming in de redactiestaf van het trotskistische orgaan, waarover nu Frits Kief de politieke scepter zwaait.

x x x

IV INDONESIE.

De Nederlandse communistenleiders hebben de mislukte besprekingen met betrekking tot de overdracht van de soevereiniteit over Nieuw Guinea (Irian) aanstonds aangegrepen om andermaal te verkondigen, dat dit gebied een twistpunt is, waarbij alle "imperialistische krachten" belang hebben. Overigens blijkbaar met de ontstane situatie geen raad wetende, bepaalt "De Waarheid" er zich toe als haar mening uit te spreken, dat de gevolgen van het conflict in de naaste toekomst duidelijk zullen worden. Uitvoerig is in het blad verder melding gemaakt van het standpunt van de "Partai Komunis Indonesia" (P.K.I.).

Het is bekend, dat de P.K.I. overdracht wenst van de soevereini-

teit over Nieuw Guinea aan Indonesië en dat zij de R.T.C.-Overeenkomst tussen Nederland en Indonesië vernietigd wil zien. Dit is overigens een der reeds geruime tijd bestaande programmapunten van de Indonesische communistische partij bij haar actie voor de verwezenlijking van - zoals dit genoemd wordt - "de Democratische Volksrepubliek Indonesië".

Aan deze en andere activiteiten van de P.K.I. en van de communistische vakorganisaties in Indonesië worden regelmatig in "De Waarheid" beschouwingen gewijd. Onlangs is in het blad o.a. de herver- schijning van het P.K.I.-orgaan "Bintang Merah" - Rode Ster - in be- schouwing genomen door de redactrice Annie Averink. In het bewuste artikel is onder meer verkondigd, dat in de strijd voor de vernieti- ging van de zgn. Ronde Tafel-Overeenkomst de Nederlandse arbeiders- klasse aan de zijde der "Indonesische Vrijheidsstrijders" (de communis- ten) staat. Dit komt ook tot uiting in citaten uit redevoeringen van Paul de Groot in genoemd P.K.I.-blad.

In hun critiek op de Indonesische regering trekken de C.P.N. en de P.K.I. één lijn, o.a. met betrekking tot de strijd op Korea. In verband met de pogingen van de Aziatische landen (w.o. Indonesië) om te komen tot een wapenstilstand op Korea, beschuldigt vorengenoemde schrijfster de regering Sukarno-Natsir er van niet neutraal te zijn. Met de vertegenwoordiger van de Minister President van India vormt de Indonesische regering "de laatste reserve van de Amerikanen". Hierbij wordt dan nog in communistische trant verder verkondigd, dat het op- treden van de Indonesische regering met betrekking tot de strijd op Korea betekent een stoot in de rug van het Koreaanse volk, een daad gericht tegen de wereldvrede, die door het Koreaanse volk verdedigd wordt.

Onder de Indonesiërs in Nederland wordt een georganiseerde pro- paganda gevoerd ten behoeve van de communistische vredesactie, waarbij het initiatief bij de "Perhimpunan Indonesia" (P.I.) te Amsterdam schijnt te liggen. Leider van deze vredesactiviteit is de Amsterdamse student Go Gien Tjwan, hoofdbestuurslid van de P.I. en leider van de communistische oppositiegroep in de Chinese studentenvereniging "Chung San Hui" aldaar. Door middel van een lijst wil men adhaesiebe- tuigingen verzamelen voor de bekende Oproep van Stockholm. Aan de keërzijde van de lijst staan de namen vermeld van vooraanstaande Indo- nesiërs (in Indonesië), die reeds adhaesie betuigd hebben.

Het is derhalve kennelijk de bedoeling om deze vredesactie te koppelen aan die in Indonesië, waar verscheidene zgn. Vredescomité's zijn opgericht en vredesbijeenkomsten zijn gehouden.

In de Nederlandse uitzending van Radio Moskou is in verslagmaand melding gemaakt van een bericht uit Djakarta van dergelijke samen- komsten, die belegd waren niet alleen om adhaesie te betuigen aan de Oproep van Stockholm, maar evenzeer aan de besluiten van het Wereld- vredescongres te Warschau (16 - 21 November 1950).

De "Perserikatan Kristen Indonesia" (Perki) te Amsterdam herdacht haar twintigjarig bestaan. In het verenigingsorgaan "Kesaksian", het zgn. lustrumnummer (van December 1950), zijn daaraan verschillende artikelen gewijd. In een opgenomen brief van een harer oprichters is met een terugblik op het verleden in herinnering gebracht, dat deze vereniging van Christen-Indonesiërs op 1ste Kerstdag 1930 te Doorn werd opgericht, toenmaals genaamd "Indonesische Christen Jongeren".

Over het algemeen heeft de vereniging zich gedurende haar bestaan weten te vrijwaren van extremistische invloeden. Dat zij georiënteerd is op de "Republiek Indonesia" ligt volkomen in de lijn der huidige omstandigheden.

Het nieuwe bestuur van de Amsterdamse vereniging "Chung San Hui" heeft het navolgende programma bekend gemaakt:

- a. voortzetting van de richtlijnen van het vorige bestuur waarbij speciale aandacht zal worden geschonken aan: zoeken en leggen - of verstevigen - van contacten met Indonesiërs en "het Chinese volk" in Indonesië en in Nederland. Voorts een goede voorlichting over en een juist bewustzijn van het "warga-negara"-schap (Indonesisch staatsburgerschap);
- b) interne activering der vereniging d.m.v. culturele- en dansavonden, lezingen en dergelijke;
- c) behartiging en bevordering van de financiële belangen der leden;
- d) verbetering van de verhouding tot de (landelijke vereniging van in Nederland studerende Indo-Chinezen) "Chung Hwa Hui" en haar afdelingen evenwel zonder enige fusie of federatie gedachte; en
- e) verlaging der contributie indien dit aan de hand van een nog op te maken begroting mogelijk was.

Volgens het te Parijs verschijnende communistische blad "Kioe Lun", zouden aldaar de Chinese studenten door het Studentenverbond zijn geregistreerd.

Voorts bevat het blad een opwekking om de Chinese Radio (Peking) te beluisteren: nieuws uit het vaderland, 's avonds om 23 uur op de golflengten 25 en 31 meter.

Volgens het - eveneens te Parijs verschijnende - blad "San Min Teo Pao", dat propaganda maakt ten behoeve van de vorige Chinese regering (het regime Tsjang Kai Shek) zouden Chinese studenten, die in China terugkeren, door de communisten aldaar te werk gesteld worden in Mandsjoerije.

x x x

17-1-'51

OVERZICHT DER STAKINGEN IN DECEMBER 1950.

- 21 -

V
o
l
g
n
o

Bedrijf	Aanleiding	Inmenging Vakbonden	Resultaat
Textielfabr. NV H.P.Gelder- man & Zn, Oldenzaal.	Bij waardering van de afgeleverde producten in 1e, 2e en 3e klasse, protesteerde een arbeider tegen het feit, dat zijn arbeid werd gewaardeerd als 2e kl. werk en niet als 1e kl. Hij zette daarop de andere wevers tot staking aan.	Unie be- middelde.	Na bemiddeling van fabriekscommissie en vakbond werd werk hervat; het door de betrokken arbeider gepresteerde werk bleef als 2e kl. gewaardeerd.
Metaalwaren- fabriek P.H.Willers, Den Haag.	Protest tegen terugbrenging loon op toegestane hoogte.	N.V.V. steunt actie.	Staking duurt nog voort.

BIJLAGE I.

DRINGENDE OPROEP VAN DE NEDERLANDSE VREDESRAAD.

Het Werkcomité van de Nederlandse Vredesraad heeft geconstateerd, dat onder de meest uiteenlopende delen van ons volk grote ongerustheid bestaat over de besluiten van de Brusselse Conferentie der Atlantisch-Pactmogendheden, tot wederoprichting van de Wehrmacht in West-Duitsland.

Het is duidelijk dat talloze Nederlanders inzien, welk een ernstige en onmiddellijke oorlogsdreiging het oprichten van legers in Duitsland voor ons land inhoudt.

Het Werkcomité begroet daarom alle verklaringen en elk optreden van groepen Nederlanders en particulieren, waaruit dit inzicht blijkt. Het doet een dringend beroep op ons gehele volk om zich op alle mogelijke manieren in dezelfde geest uit te spreken.

Het Werkcomité wekt alle vredesvrienden op, onmiddellijk en met grote energie initiatieven te nemen tot breed opgezette handtekeningencampagnes, die zullen moeten leiden tot een nationale uitspraak, waarin alle Nederlanders verklaren:

"WIJ ZIJN TEGEN IEDERE VORM VAN HERBEWAPENING VAN DUITSLAND".

L. Boas, Amsterdam
W. Hartog, Amsterdam
Mevr. H. Lataster-Van Hal, A'dam
Dr. C.H. Lenshoek, Amsterdam
H. Stotijn, Amsterdam
G. van Suchtelen, Amsterdam

J. Horsmeier, Bloemendaal
Tj. Severein, Bussum
Mevr. R. Lips, Hilversum
M. Bakker, Zaandam
A. Homma, Zaandam

("Vrede", Weekblad van de Nederlandse Vredesraad, no. 35, 12 Januari 1951).

BIJLAGE II

AAN GENERAAL EISENHOWER
te Den Haag.

Mr. EISENHOWER,

Gedreven door de eer, het geweten en de vredelievende wil van ons volk, richt ik mij, als drager van de Amerikaanse onderscheiding "Legion of Merit" tot U.

U bent een generaal van hetzelfde leger, dat op Korea moordt en brandschat, en de grofste bestialiteiten bedrijft tegen het Koreaans volk.

Aan U is verder de taak opgedragen een nieuwe "Deutsche Wehrmacht" op te richten en deze "Wehrmacht" aan de spits te plaatsen van het

Atlantische leger, dat bestemd is de oorlog te ontketenen tegen de Sowjet-Unie en alle vrede- en vrijheidslievende volkeren. Wij waren wel bereid samen met Amerikaanse soldaten tegen het fascisme te strijden, maar wij zijn niet bereid onder Uw leiding samen met de nazi's te strijden.

Het is uit protest tegen Uw agressieve plannen en tegen het feit, dat een vreemde generaal Nederlandse jongens zal commanderen tezamen met SS-ers op te marcheren, dat ik mijn Orde, welke ik van U als onderscheiding voor mijn strijd tegen het fascisme in de jaren 1940-1945 ontving, aan U teruggeef.

Ik wens hieraan nog toe te voegen, dat het mijn overtuiging is, dat U als opperbevelhebber van het Atlantische leger een generaal zonder soldaten zult zijn.

G. WAGENAAR

(De Waarheid no. 514, 11-1-'51).

BIJLAGE III

Lessen uit de stakingen (III).

Over de wijze, waarop een stakingsactie gevoerd moet worden.

Zinsnede uit een artikel van Berend Blokzijl.

"De stakingsleiding dient niet alleen zorg te dragen voor een doelmatige organisatie van het posten tegen onderkruipers. Tevens is het noodzakelijk, dat zij het gehele leger van stakers in beweging brengt en in beweging houdt. De noodzaak van deze elementaire activiteit in een stakingsactie is tijdens de Augustus-stakingen niet voldoende toegepast. Op een zeker ogenblik besloten de Rotterdamse havenarbeiders b.v. een grote demonstratie te organiseren. Burgemeester Oud kreeg hiervan kennis. Hij liet enige leden van de stakingsleiding bij de hoofdcommissaris van politie ontbieden. Deze deed de mededeling, dat demonstreren niet geoorloofd was en ... de demonstratie werd afgelast. Hoe geheel anders gedroegen zich de Amsterdamse bouwvakarbeiders. Zij verdedigden het recht om te demonstreren daadwerkelijk en kwamen, ondanks een woedende politie-terreur, met duizenden de straat op. Het demonstreren - niet één keer, maar bij herhaling - het bevorderen, dat niet alleen de betrokken arbeiders aan dergelijke demonstraties deelnemen, maar ook arbeiders uit andere bedrijven, dat is een niet te onderschatten wapen tot het uitoefenen van een voortdurende druk op 't front van de reactie. Het terzijde leggen van dit wapen, of wat nog erger is, het vrijwillig afstand doen van dit wapen, dat is hetzelfde als wanneer een legermacht een bepaald soort geschut op verzoek van de vijand niet gebruikt en aan deze uitlevert".

"Aan de stakers moet geleerd worden, dat hun actie MEER is, dan

alleen maar het neerleggen van de arbeid. Een stakingsactie is een vorm van strijd, die grotere offers vraagt dan het bezoeken van b.v. een protestvergadering. Stakingsactie, dat wil zeggen, alle krachten mobiliseren en inzetten, georganiseerd en bewust. Dat is één van de belangrijkste lessen, die onze organisatie en de Nederlandse arbeidersklasse uit de Augustus-stakingen van 1950 moet leren."

Uit "Werkend Nederland"
Orgaan voor de Arbeidersklasse 6e Jrg.
no. 17 - 30-12-'50.

BIJLAGE IV

Uit artikel van Paul de Groot, getiteld:
"Leve Stalin, de eerste vredesstrijder van de wereld".

"De Nieuwe maatschappelijke krachten, wier doel arbeid en vrede is, stijgen onweerstaanbaar omhoog. Hun uiteindelijke overwinning zal voor het eerst sinds het bestaan van de mensheid, de vrede tussen de mensen en tussen de volkeren duurzaam vestigen. Hiertoe heeft het moeilijke, opofferende doch rijke leven van Stalin, die heden zijn twee-en-zeventigste jaar intreedt, onberekenbaar veel bijgedragen en zal het in de toekomst nog meer bijdragen.

Dat is het geheim van de liefde en toewijding, die honderden miljoenen voor hem gevoelen. Domme en kwaadaardige pennelikkers, smerige renegaten en lasteraars stellen dit voor als "afgodendienst" der communisten. Dit bewijst alleen maar hoe klein zij zelve zijn, die de oorlogsgoden dienen. Het communisme erkent het bestaan van grote mensen, die boven hun medemensen in gaven en krachten uitblinken. De geschiedenis wordt echter niet door zulke grote mannen "gemaakt", doch door de maatschappelijke krachten. Grote mannen ontlene hun grootheid alleen en uitsluitend hieraan, dat zij hun uitzonderlijke gaven in dienst van die maatschappelijke krachten stellen, welke op w a a r t s streven, van de revolutionaire arbeidersklasse en haar Communistische Partij, die vrede en socialisme in hun vaandel geschreven hebben.

In deze zin verschijnt Stalin voor ons als de grootste onder alle grote mannen, die de mensheid heeft voortgebracht. Wanneer wij hem op zijn verjaardag gelukwensen en eren, dan eren en feliciteren wij terzelfdertijd de Bolsjewistische Partij en het prachtige volk van de Sowjet-Unie, dat in de gloed van de Grote Socialistische Revolutie een leider als Stalin heeft geboren en gevormd. Dan eren en feliciteren wij in één adem de internationale communistische arbeidersbeweging, vlees van het vlees, bloed van het bloed en geest van de geest van Stalin".

("De Waarheid" 21-12-'50).